

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת וַיְחִי

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים
ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ח' - חלק ז'

קונטרס 217

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות
"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שְׁמוֹשׁ תּוֹכֵב"א

תְּקוּנָא שְׁלִימָתָא, דְּאַשְׁלִים לְכָל תְּקוּנֵינוּ, דָּא אַשְׁלִים
לְכֻלָּא.

תְּאֵנָא, אֵלֵינוּ תְּקוּנֵינוּ אֶקְרוּן יְמֵי קָדָם, יוֹמֵינוּ קַדְמָאִין
דְּקַדְמָאִין. וְאֵינוּן דְּאַשְׁתַּכְחוּ בְּזַעֵיר אַפְּסֵינוּ,
אֶקְרוּן (ישעיה סג) יְמֵי עוֹלָם. וְתֵאנָא, אֵלֵינוּ יְמֵי קָדָם,
בְּלָהוּ מִתְּתַקְנוּ בְּתֵקוּנָא דְּדִיקְנָא דְּעֵתִיקָא דְּעֵתִיקוּן,
טְמִירָא דְּטְמִירֵינוּ (בְּלִיל בְּהוּ). וְהֵאֵי דְּתַלְיָסָר כְּלִיל לְהוּן,
כְּמָה דְּאַתְמַר. וְדָא יוֹמָא לָא אַתְּכְּלִיל בְּהַדִּיָּהוּ, אֶלָּא
הוּא כְּלִיל כְּלָא.

וּבְהַהוּא זְמַנָּא דְּאַתְעַר עֵתִיק יוֹמֵינוּ בְּתֵקוּנֵינוּ דְּלַעֲיָלָא,
הַהוּא אַתְקְרֵי יוֹם אֶחָד, דְּבִיָּה זְמִין לְאוּקִיר

ספר נפלאות הזוהר

וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יי'. בְּגִין דְּאַתִּישְׁבֵּן מַלְיָן. בְּלַבְנָא. וּמִכָּאֵן וּלְהַלָּא, סְתִימִין מַלְיָן, עַד
כְּאֵן.

ב. אורות זוהר לא נתגלו רק לחבריא במחשבת לבם
והנה עם שכבר נתן לנו רשות רבי שמעון בן יוחאי לכתב, וגם כי לא למד רק
לאותם הז' חברים, דעלו ונפקו באדרא קדישא, ועם כל זה הקפיד רבי אלעזר בנו,
ונתפצס על זה, וגם הוא עצמו השיב לו, דמכאן ולהלאה לחוו מלין סתימין בגוונא,
אבל לשאר חכמי דורם, עם היותם תנאים, לבם רחב פפתחו של אולם, עם היותם
כתובים, הם אצלם מלין סתימים, ולא אתגליין אלא לחבריא האילין בלחוד, ואף גם
הם בתוך מחשבות לבם, ולא מן הפה ולחוצ, וכמו שכתוב סתימין מלין בגוונא,
ולא אמר ביננא.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דִּיקְנִיָּה, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (זכריה יד) יוֹם אֶחָד הוּא יוֹדֵעַ
לִי. הוּא בְּלַחֲדוּי יִתִּיר מִכְּלָא. הוּא דְכָלִּיל כְּלָא, הוּא
דְאֵתְקָרִי בְשֵׁמָא יְדִיעָא.

דְתַנְיָנָן, בְּאַתְר דְאֵית יוֹם אֵית לִיָּה דְלִית יוֹם כְּלָא
לִיָּה. וּמְשׁוּם דְהָהוּא זְמָנָא, זְמַן יְהֵא דִיקְרָא
דְדִיקְנָא, וְהוּא בְּלַחֲדוּי יִשְׁתַּבַּח. לָא אֵתְקָרִי לָא יוֹם
וְלָא לִיָּה. דְלִית יוֹם אֶקְרִי, אֶלָּא מִסְטְרָא דִילָן. וְלִית
לִיָּה אֶקְרִי, אֶלָּא מִסְטְרָא דִילָן. וּמְשׁוּם דְהָאֵי תְקוּנָא
כְּלִיל כְּלָא, לָא אֵתִידַע וְלָא אֵתְחַזִּי מְנִיָּה, וּמְנִיָּה נְגִיד

ספר נפלאות הזוהר

ג. אַחֲרֵי פְטִירַת הַרְבֵּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי אֲמַרְהָ הַחֲכָרִיא: "אַל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְהַחֲטִיא אֶת בְּשָׂרְךָ"
וְכַן בְּפִרְשַׁת וַיְחִי דָף ר"ז. אָמַר שָׁם: בְּכָה רַבִּי אַבָּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן רִיתְחִיא דְטַחְנִין
מְנִיָּה מְנָא טְבָא וְכוּ', וְלָא אֲשַׁתָּר בְּעֵלְמָא מְנִיָּה, בַּר כְּמָה דְכְתִיב, (שְׁמוֹת טז) קַח
צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הַעוֹמֵר מִן וְהַנַּח אוֹתוֹ לִפְנֵי ה' לְמִשְׁמַרְתָּ, לְאַצְנַעוּתָא,
וְאֵלוֹ בְּהַתְגַּלְיָא לָא כְּתִיב, הִשְׁתָּא מָאן זְכִיל לְגַלְעָה רְזִין, וּמָאן יִנְדַע לוֹן.

גַּם בְּפִרְשַׁת אַחֲרֵי מוֹת דָּף ע"ט., וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: בְּתַר דְשָׁכִיב רַבִּי שְׁמַעוֹן, הוּוּ אֶמְרִי
(קַהֲלַת ה) "אַל תִּתֵּן אֶת פִּיךָ לְחַטֵּיא אֶת בְּשָׂרְךָ".

ד. (לח) רַשְׁבֵּי הַמְּשִׁיךְ תְּקוּנִים כְּאֵלֶּה, שְׁבַבְל דּוּר וְדוּר עַד הַסּוּף, שְׁכַל מִי שִׁרְצָה לְשׁוּב יוֹבֵל
לְהַתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם וַיִּתְבַּר מְכַל מְקוּם שְׁהוּא

... כָּל הַשְּׂמִיחָה הִיא מַה שְּׁזַכֵּינוּ שְׁהִיָּה צְדִיק וְקְדוּשׁ כְּזֶה שְׁגֵלָה תּוֹרָה נּוֹרָאָה כְּזֹאת
וְתַקֵּן תְּקוּנִים כְּאֵלֶּה בְּתוֹרָתוֹ הַקְּדוּשָׁה, עַד שְׁעַל יְדֵי זֶה אָנוּ בְּטוּחִים שְׁלָא תִשְׁכַּח
הַתּוֹרָה מִפִּי וְרַעְנוּ, וְזֶה גַּמַּר דִּיקָא עַל יְדֵי הַסְּתַלְקוּתוֹ, שְׁאֵז דִּיקָא תַקֵּן הַפְּגָם שֶׁל

ע"ד, והוא כסא עליון, שהוא עדי
עד, כפתיב עדי עד וגו'. וזמן
אכילה בבקר של ע"ד הוא,
והע"ד הנזה (בד' כן) למעלה ובר
נקרא, שפתיב (ישעיה כו) בטחו בה'
עדי עד. ובבקר, הינו קרבן לה'
ודאי. יאכל עד, ולא אחר.

עולה עשן, והתעוררות האהבה
נקשרת, ומתעוררת למעלה
ועומדים זה כנגד זה, ואש (וה)
דולקת ומאירה בהתעוררות הזו
שלמטה, וכהן מתעורר, ולוים
משבחים ומראים שמחה, ואז
מתנסף היין להתקשר בפנים, והיין
מאיר ומראה שמחה. משום כך,
יין טוב למטה להראות שמחה
ליין אחר שלמעלה, והפל
מתעורר לקשר שמאל בימין.

ולחם שהוא סלת, מלכות
שמעוררת התעוררות, לוקחים
אותה שמאל בימין, ומקשרים
אותה בגוף, ואז שופע שמן
עליון, ולוקטת אותו על יד
הצדיק. ועל זה צריך לעשות
התעוררות של סלת בשמן, ונקשר
הכל כאחד, ואז עדון ונחת של
יחוד אחד, ולוקטים עדון ונחת
של היחוד כל אותם פתרים,
ונקשרים זה בזה, והלבנה מאירה,
ונקשרת בשמש, ויושב הפל
בעדון.

ואז קרבן לה', ולא לאחר, ועל זה
בבקר יאכל עד, ולא לאחר (שד).
יאכל עד ויתעדן ויתקשר בקשרו
בתחלה. מתי? בבקר, שצריך
להתברך השם הקדוש בתחלה,
ואחר כך יתברכו האחרים.

ועל כך אסור לו לאדם לברך את
חברו בבקר עד שיברך את הקדוש
ברוך הוא, שהוא צריך להתברך

ומאן הוה אכיל, ההוא אתר דאקרי ע"ד,
ואיהו כרסייא עלאה, דאיהו עדי עד,
כדכתיב עדי עד וגו'. וזמן אכילה, בצפרא
דע"ד הוא, והאי עד, (הכי גמי) לעילא (הכי
אתקרי), דכתיב, (ישעיה כו) בטחו בני עדי עד.
ובבקר, היינו קרבן לה', ודאי. יאכל עד,
ולא אחרא.

תננא סליק, ואתערוותא דרחימו קשיר,
ואתער לעילא וקיימא דא לקבל דא,
(דף רמז ע"א) ונורא (נ"א ושרא) דליק, ואנהיר
בהאי אתערוותא דלתתא. וכהנא אתער,
וליואי משבחון, ואחזיין חידו, וכדין חמרא
אתנסף, לאתקשרא במיא, וחמרא נהיר
ואחזי חידו, בגיני כך, חמרא טב לתתא,
לאחזאה חידו, לחמרא אחרא דלעילא,
וכלא אתער, לאתקשרא שמאלא בימינא.

ולחם דאיהו סלת, מלכותא דאתער
אתערוותא, נקטין לה שמאלא
בימינא, ומקשרי לה בגופא, וכדין נגיד
משחא עלאה, ולקטא ליה על ידא דצדיק.
ועל דא בעי למעבד אתערוותא דסלת
במשחא, ואתקשר פלא כחדא, וכדין עדונא
ונייחין דיחודא חד, ולקטין עדונא ונייחא
דיחודא, פל אינון פתרין, ואתקשר דא בדא,
ואתנהיר סיהרא, ואתקשרא בשמשא, ויתיב
פלא בעדונא.

וכדין קרבן ליי, ולא לאחר. ועל דא,
בבקר יאכל עד, ולא לאחרא (עד),
יאכל עד, ויתעדן ויתקשר בקשויה
בקדמיתא. אימתי, בבקר. דבעי לאתברכא
שמא קדישא בקדמיתא, ולבתר יתברכון
אחרנין.

ועל דא, אסיר ליה לבר נש לברכא לחבריה בצפרא, עד דיברך לקדשא

ברישא הוא, דאיהו בעי לאתברכא ברישא, והיינו בבקר יאכל עד, ואחר יתברכו האחרים. ולערב יחלק שלל, שהרי הקרבנות שהיו בבקר, הכל נקרב לקדוש ברוך הוא, והתעוררות עולה לשם. ומשום שהוא התברך, היה קושר קשרים לכל שאר החילות העליונים, ומחלק להם ברכות לכל אחד ואחד פראוי, ונאה לו, והעולמות מתבשמים, ומתברכים עליונים ותחתונים.

והיינו סוד הפתוב (שיר ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו', בפתחה. אחר כך חלק לכלם, ואמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. מוריק ברכות לכלם, ומחלק להם לכל אחד ואחד פראוי לו, ולכן ולערב יחלק שלל, שהרי השם הקדוש יתברך בפתחה, וכעת מחלק ברכות לכל העולמות. שלא תאמר שהקרבן נקרב להם ולא לשום כח אחר, אלא הכל נקרב לקדוש ברוך הוא, והוא מוריק ברכות ומחלק ברכות לכל העולמות, ומשום כך קרבן לה, ולא לאחר.

אמר רבי שמעון, בני, יפה אמרת. עוד, התעוררות אהרת של הקרבן, והכלל כפי למשך ברכות ולעורר ברכות, שיתברכו כל העולמות. בפתחה קרבן לה, ולא לאחר. עכשו תקריבו את קרבנכם, שיתקשרו כל העולמות כאחד, ויתחברו ויתברכו עליונים ותחתונים.

פתח רבי אבא ואמר פסוק אחריו, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וגו'. כל אלה שבטי ישראל! היה צריך (לכתם) אלה שבטי ישראל, מה זה כל אלה? אלא לחבר (לחמם) אותם למקום שכל הברכות מוריקים לשם שנים

ברישא הוא, דאיהו בעי לאתברכא ברישא, והיינו בבקר יאכל עד. ולערב יתברכו אחריו, ולערב יחלק שלל. דהא קרבנות דהוה ברמשא, כלא אתקרב לקדשא בריף הוא, ואתערוותא סלקא תמן. ובגין דהא הוא אתברך, הוה מקשר קשרין לכל שאר חילין עלאין, ומפליג לון ברכאן, לכל חד וחד פדקא חזי ויאות ליה, ומתבסמן עלמין, ואתברכאן עלאין ותתאין.

והיינו רזא דכתיב, (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו', בקדמיתא, לבתר פליג לכלהו, ואמר, אכלו רעים שתו ושכרו דודים. אריק ברכאן לכלהו, ומפליג לון, לכל חד וחד פדקא חזי ליה, ועל דא ולערב יחלק שלל. דהא שמא קדישא יתברך בקדמיתא, והשתא פליג ברכאן לכלהו עלמין. דלא תימא דקרפנא מתקרב לון, ולא לשום חילא אחרא, אלא כלא מתקרב לקודשא בריף הוא, והוא אריק ברכאן, ומפליג ברכאן לכלהו עלמין, ובגין כך קרבן ליי, ולא לאחר.

אמר רבי שמעון, ברי, שפיר קא אמרת. תו אתערוותא אחרא דקרפנא, כלא בגין לאמשכא ברכאן, ולא תערא ברכאן, דיתברכו פלהו עלמין. בקדמיתא קרבן ליי, ולא לאחרא, השתא תקריבו את קרבנכם, דיתקשרון פלהו עלמין כחדא, ויתחברון ויתברכו עלאי ותתאי.

פתח רבי אבא ואמר קרא אבתריה, כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וגו', כל אלה שבטי ישראל, אלה שבטי ישראל מיבעי ליה, מאי כל אלה. אלא, לאחברא

(ס"א למחמם) לון, באתר דכל ברכאן מריקין תמן. שנים עשר. שנים עשר

עָשָׂר. שָׁנִים עָשָׂר וּדְאִי, קְשָׁרִים
שֶׁל תִּקּוּנֵי הַגְּבִירָה, וְהִיא
מִתְחַבֵּרֶת עִמָּם. זֶהוּ שִׁכְתוּב
שָׁנִים עָשָׂר. וְזֹאת אֲשֶׁר דָּבַר לָהֶם
אֲבִיהֶם וַיִּכְרְף אוֹתָם, שֶׁהָיָה
בְּמָקוֹם זֶה הַדְּבַר שׁוֹרֵה.

אֲשֶׁר דָּבַר, כָּאֵן קָשָׁר אֶחָד
לְהַתְּחַבֵּר מִלְמַטָּה לְמַעְלָה,
וּמִלְמַעְלָה לְמַטָּה. מִלְמַטָּה בְּשָׁנִים
עָשָׂר הַשְּׂכָטִים הַלְלוּ, וְזֹאת
הַתְּחַבֵּרָה עִמָּם. אֲשֶׁר דָּבַר, הָרִי
חֲבוּר וְזָכַר וְנִקְבָּה קָשׁוּר לְשָׁנֵי
צָדִידִים, מִלְמַטָּה וּמִלְמַעְלָה. לְסוֹף
קָשָׁר אוֹתָם בְּמָקוֹם שֶׁלְמַעְלָה, וְזָכַר
וְנִקְבָּה כְּאֶחָד, זֶהוּ שִׁכְתוּב אִישׁ
אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ וּגּוֹ'. מֵה זֶה
כְּבָרְכָתוֹ? אֵלָּא כְּבָרְכַת בַּת זִוְגוֹ.

אִישׁ אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ, שְׁנֵיהֶם כְּאֶחָד.
פְּתַח וְאָמַר, (תהלים קכח) 'יִבְרַכְךָ ה'
מִצִּיּוֹן וּרְאָה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם וּגּוֹ'.
יִבְרַכְךָ ה' מִצִּיּוֹן, שְׁמַמְנוּ יוֹצְאִים
בְּרִכּוֹת לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן, וְהוּא
כּוֹלֵל כָּל הַבְּרִכּוֹת וְנוֹתֵן לָהֶן.
וְאַחַר כֵּן וּרְאָה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם,
לְהִרְאוֹת שֶׁכָּל הַבְּרִכּוֹת בְּאוֹת
מִזְכָּר וְנִקְבָּה. כְּמוֹ זֶה (במדבר ו)
יִבְרַכְךָ ה' וַיִּשְׁמְרֶךָ. 'יִבְרַכְךָ ה' -
מִזְכָּר, וַיִּשְׁמְרֶךָ - מִנִּקְבָּה. 'יִבְרַכְךָ
ה' - מִזְכּוֹר, וַיִּשְׁמְרֶךָ - מִשְׁמוֹר,
וְהַכֵּל דָּבַר אֶחָד, מִשׁוּם
שְׁמִשְׁנֵיהֶם יוֹצְאוֹת בְּרִכּוֹת
לְעוֹלָמוֹת. וְעַל זֶה, אִישׁ אֲשֶׁר
כְּבָרְכָתוֹ בְּרַח אֹתָם.

רְבִי יְהוּדָה פְּתַח פְּסוּק וְאָמַר,
וַיְכַל יַעֲקֹב לְצוֹת אֶת בְּנָיו וּגּוֹ'.
וַיְכַל יַעֲקֹב לְצוֹת אֶת בְּנָיו,
לְצוֹת? הֲיֵה צָרִיד (לכתב) לְבָרְךָ!
אֵלָּא שְׁצִיָּה אוֹתָם אֵל הַשְּׂכִינִי
לְהַתְּקַשֵּׁר אֵלֶיָּה. עוֹד, שְׁצִיָּה
אוֹתָם עַל עַסְקֵי הַמַּעֲרָה, שֶׁהִיא
קְרוּבָה לְגַן עֵדֵן, שְׁשֵׁם קְבוּר אָדָם
הִרְאִשׁוֹן.

בֵּא רְאָה, אוֹתוֹ מָקוֹם נִקְרָא קְרִיַת
אַרְבַּע. מֵה הַטַּעַם? מִשׁוּם שְׁשֵׁם

וּדְאִי, קְשָׁרִין דְּתִקּוּנֵי מְטְרוֹנִיתָא, וְאִיהִי
אֲתַחְבֵּרַת בִּיהַדְיָיהוּ, הָדָא הוּא דְכָתִיב שָׁנִים
עָשָׂר. וְזֹאת אֲשֶׁר דָּבַר לָהֶם אֲבִיהֶם וַיִּכְרְף
אוֹתָם, דִּהָא בְּאַתֵּר דָּא, דְּבוּר שְׁרִיא.

אֲשֶׁר דָּבַר, הֵכָא קְשָׁרָא חַד, לְאֲתַחְבֵּרָא
מִתְתָּא לְעֵילָא, וּמַעֲיִלָא לְתַתָּא. מִתְתָּא,
בְּאֵלִין תְּרִיסַר שְׂבָטִין, וְזֹאת, אֲתַחְבֵּרָא
בִּיהַדְיָיהוּ. אֲשֶׁר דָּבַר, הָא חֲבוּרָא דְכַר וְנוּקְבָא,
קְשׁוּרָא לְתַרִין סְטָרִין, מִתְתָּא וּמַלְעֵילָא, לְסוֹף
קְשָׁר לׁוֹן בְּאַתֵּר דְלְעֵילָא, דְכַר וְנוּקְבָא כְּחָדָא.
הָדָא הוּא דְכָתִיב אִישׁ אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ וּגּוֹ'.
מֵאִי כְּבָרְכָתוֹ. אֵלָּא כְּבָרְכָתוֹ בַּת זִוְגוֹ. אִישׁ
אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ תְרוּוֹיָהוּ כְּחָדָא.

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים לד) 'יִבְרַכְךָ יי מִצִּיּוֹן וּרְאָה
בְטוֹב יְרוּשָׁלַם וּגּוֹ', יִבְרַכְךָ יי מִצִּיּוֹן,
דְּמִנְיָה נְפָקִין בְּרַכָּאן, לְאַשְׁקָאָה לְגִינְתָא.
וְהוּא כָּלִיל כָּל בְּרַכָּאן, וְיַהֲיִי לָהּ, וּלְבַתֵּר
וּרְאָה בְטוֹב יְרוּשָׁלַם. לְאַחֲזָאָה דְכָל בְּרַכָּאן
אֲתִיִין מִדְּכַר וְנוּקְבָא. כְּגוֹנוֹנָא דָּא (במדבר ז)
יִבְרַכְךָ יי וַיִּשְׁמְרֶךָ. יִבְרַכְךָ יי מִדְּכֹרָא.
וַיִּשְׁמְרֶךָ מִנוּקְבָא. יִבְרַכְךָ יי מִזְכּוֹר. וַיִּשְׁמְרֶךָ
מִשְׁמוֹר. וְכֹלָא חַד מְלָה, בְּגִין דְּמִתְרוּוֹיָהוּ
נְפָקִין בְּרַכָּאן לְעֵלְמִין. וְעַל דָּא, אִישׁ (דף רמח
ט"ו) אֲשֶׁר כְּבָרְכָתוֹ בְּרַח אוֹתָם.

רְבִי יְהוּדָה פְּתַח קְרָא וְאָמַר, וַיְכַל יַעֲקֹב
לְצוֹת אֶת בְּנָיו וּגּוֹ'. וַיְכַל יַעֲקֹב לְצוֹת
אֶת בְּנָיו, לְצוֹת, לְבָרְךָ מִיבְעֵי לִיָּה. אֵלָּא
דְּפָקִיד לׁוֹן לְגַבֵּי שְׂכִינְתָא, לְאַתְקַשְׁרָא בִּיהַדְיָה.
תוּ, דְּפָקִיד לׁוֹן עַל עַסְקֵי מַעֲרָמָא, דִּהִיא
קְרִיבָא לְגַן עֵדֵן, דְּתַמָּן הוּא אָדָם הִרְאִשׁוֹן
קְבוּר.

הָא חֲזִי, הֵהוּא אֲתֵר אַקְרִי קְרִיַת אַרְבַּע. מֵאִי
טַעְמָא. בְּגִין דְּתַמָּן אֲתַקְבְּרוּ אַרְבַּע

זוגות, אדם וחוה. אברהם ושרה. יצחק ורבקה. יעקב ולאה. (דף רמז ע"ב).

הא קושיא הכא, דתנינן, אבהן אינון רתיכא קדישא, ורתיכא לאו פחות מארבע, ותנינן קדשא בריך הוא אחבר למלפא דוד בהדיהו, ואתעבידו רתיכא שלימתא, הדא הוא דכתיב, (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים וגו'. דדוד מלפא אתחבר למיהוי רתיכא שלימתא בהדיהו. אי הכי דוד בעיא (ג"א לאתקשרא) לאתקברא בגו אבהן, ויהוי קרית ארבע בהדיה, מאי טעמא לא אתקבר בהדיהו.

אלא, דוד מלכא אתר מתתקן הנה ליה פדקא יאות, ומאן הוא ציון, לאתחברא ליה פחדא. ואדם דאתקבר בגו אבהן, הא אינון אתקברו בהדיה, בגין דאיהו מלך קדמא הנה, ואתעבר מגיה מלכו, ואתיהב לדוד מלפא. ומימיוי דאדם, אתקנים דוד מלפא. דאדם אלף שנין אתגזר עלוי, ואתעברו מגיה שבעין שנין, יומוי דדוד מלפא, והוא יהיב לון. ואבהן היך יקומוי עד דיתמי דוד מלפא, אלא זכה לאתריה, פדקא חזי ליה, בגיגי כף לא אתקבר לגבי אבהן.

תו, אבהן באתר דדכורא שרין, ודוד באתר דנוקבא, ואבהן נוקבן אתקברו בהדיהו. ודוד אתקבר ואתחבר באתר דדכורא, מלה כדקא חזי ליה.

ויאסוף רגליו אל המטה, בגין דהא איהו באתר דחייך יתיב. פד בעא לאסתלקא מעלמא, נחית רגלוי לגבי מטה, ואתכניש ואסתלק מעלמא, הדא הוא דכתיב, ויגוע ויאסף אל עמיו. פתח ואמר, (תהלים פד) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה', מלה דא הא אוקמוה חבריא.

נקברו ארבעה זוגות: אדם וחוה, אברהם ושרה, יצחק ורבקה, יעקב ולאה.

הרי יש כאן קשיא, ששנינו, האבות הם מרובה קדושה, ומרובה לא פחות מארבעה, ושנינו שהקדוש ברוך הוא חבר את דוד המלך עמם ונעשו מרובה שלמה, זהו שכתוב (תהלים קיח) אכן מאסו הבונים וגו', שדוד המלך התחבר להיות מרובה שלמה עמם. אם כן, דוד צריך [להתקשר] להקבר בתוך האבות, ויהיה קרית ארבע עמו, אז מה הטעם לא נקבר עמם? אלא, דוד המלך מקום מתקן היה לו כראוי, ומיהו? ציון, לחבר אותו פחד. ואדם שנקבר בתוך האבות, הרי הם נקברו עמו, משום שהוא היה מלך ראשון, ונעברה ממנו המלכות ונתנה לדוד המלך, ומימיו של אדם התקנים דוד המלך, שעל אדם נגזרו אלף שנים, והעברו ממנו שבעים שנים, ימיו של דוד המלך, והוא נתן אותם, והאבות איך יקומוי עד שיבא דוד המלך? אלא זכה למקומו כראוי לו, משום כן לא נקבר עם האבות. זאת ועוד, האבות שרויים במקום של זכר, ודוד במקום של נקבה, והאבות נקברו עמם הנקבות, ודוד נקבר והתחבר במקום של זכר, דבר כראוי לו. ויאסף רגליו אל המטה, משום שהרי הוא יושב במקום של חיים. כשרצה להסתלק מהעולם, הוריד רגליו אל המטה, והתפגס והסתלק מן העולם. זהו שכתוב ויגוע ויאסף אל עמיו. פתח ואמר, (שם פב) נכספה וגם כלתה נפשי לחצרות ה'. דבר זה הרי בארוהו החברים.

אָבֶר תָּא חֲזִי, אֵית מְדוֹרִין תְּתַאֲיֵן, וְאֵית מְדוֹרִין עֲלָאִין. בְּעֲלָאִין לָאוּ (מְדוֹרִין) שְׂרִיָּין תְּמָן, וּמֵאֵן אֵינוֹן, אֵינוֹן בְּתֵי גְוָאֵי, וּבְתֵי בְּרָאֵי. אֵינוֹן אֶקְרוּן חֲצֵרוֹת ה', בְּגִין דְּאֵינוֹן קִיָּימֵי בְּרַחֲמֵי וְתִיאוּבְתָא לְגַבֵּי נוֹקְבָא. תָּא חֲזִי, פִּד נִשְׁמַתָּא סְלָקָא אַתְעַר כְּלָא לְגַבֵּי נוֹקְבָא, דְּהָא אֵיהִי אַתְאֲחַדְתָּ בְּתִיאוּבְתָא שְׁלִימַתָּא וְאַתְקַשְׂרַת בֵּיהּ.

יַעֲקֹב לֹא מִית, בְּגִין כֶּף לָא אַתְמַר בֵּיהּ מוֹתָא, אֲלֵא וַיְגַע וַיֵּאָסֶף אֶל עַמּוּי. רָאָה מָה כְּתוּב, וַיֵּאָסֶף רְגִלּוֹ אֶל הַמָּטָה, דְּאַתְפְּנִישׁ שְׁמַשָּׁא לְגַבֵּי סִיְהָרָא, שְׁמַשָּׁא לֹא מִית, אֲלֵא אַתְפְּנִישׁ מַעֲלָמָא, וְאִזִּיל לְגַבֵּי סִיְהָרָא.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְפְּנִישׁ יַעֲקֹב, אַתְנַהִיר סִיְהָרָא, וְתִיאוּבְתָא דְּשְׁמַשָּׁא עֲלָאָה אַתְעַר לְגַבָּהּ, בְּגִין דְּשְׁמַשָּׁא כַּד סְלִיק, אַתְעַר שְׁמַשָּׁא אַחְרָא, וְאַתְדַּבֵּיק דָּא בְּדָא, וְאַתְנַהִיר סִיְהָרָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁפִיר קָא אַמְרַת, אָבֶל הָא אַתְמַר, דְּעֲלָאָה עֲלָמָא דְּדַכּוּרָא, אַתְקַשְׁרַת בְּתַתָּאָה דְּאֵיהּוּ עֲלָמָא דְּנוֹקְבָא, וְתַתָּאָה אַתְקַשְׁרַת בְּעֲלָאָה, וְכֵלָא דָּא כְּגוּוֹנָא דָּא.

וְהָא אַתְמַר תְּרִין עֲלָמִין נִיְהוּ, כְּדַכְתִּיב, (דְּבַרֵּי הַיָּמִים א טז) מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְאַף עַל גַּב דְּתְרִין נוֹקְבֵי נִיְהוּ, חַד מִתְתַּקֵּן בְּדַכּוּרָא, וְחַד בְּנוֹקְבָא. דָּא שְׁבַע (שְׁבַע), וְדָא בַת שְׁבַע. דָּא אִם, וְדָא אִם, דָּא אֶקְרִי אִם הַבְּנִים, וְדָא אֶקְרִי אִם שְׁלֵמָה. כְּדַכְתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צְאִינָה וְרֵאֵינָה כְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה וְגו'. בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה - בְּמַלְךְ שְׁכַל הַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, זֵו אִם שְׁלֵמָה, כְּפַתּוּב (מַלְכִּים-א יא) בַת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה.

וְכַתּוּב (שְׁס ה) וַתֵּרֶב חֲכַמַת שְׁלֵמָה. חֲכַמַת שְׁלֵמָה - זֵו אִם שְׁלֵמָה, שְׁכַתּוּב (מַשְׁלִי לא) דְּבַרֵּי לְמוֹאֵל שְׁלֵמָה.

יַעֲקֹב לֹא מִית, בְּגִין כֶּף לָא אַתְמַר בֵּיהּ מוֹתָא, אֲלֵא וַיְגַע וַיֵּאָסֶף אֶל עַמּוּי. רָאָה מָה כְּתוּב, וַיֵּאָסֶף רְגִלּוֹ אֶל הַמָּטָה, דְּאַתְפְּנִישׁ שְׁמַשָּׁא לְגַבֵּי סִיְהָרָא, שְׁמַשָּׁא לֹא מִית, אֲלֵא אַתְפְּנִישׁ מַעֲלָמָא, וְאִזִּיל לְגַבֵּי סִיְהָרָא.

הָא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּאַתְפְּנִישׁ יַעֲקֹב, אַתְנַהִיר סִיְהָרָא, וְתִיאוּבְתָא דְּשְׁמַשָּׁא עֲלָאָה אַתְעַר לְגַבָּהּ, בְּגִין דְּשְׁמַשָּׁא כַּד סְלִיק, אַתְעַר שְׁמַשָּׁא אַחְרָא, וְאַתְדַּבֵּיק דָּא בְּדָא, וְאַתְנַהִיר סִיְהָרָא.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁפִיר קָא אַמְרַת, אָבֶל הָא אַתְמַר, דְּעֲלָאָה עֲלָמָא דְּדַכּוּרָא, אַתְקַשְׁרַת בְּתַתָּאָה דְּאֵיהּוּ עֲלָמָא דְּנוֹקְבָא, וְתַתָּאָה אַתְקַשְׁרַת בְּעֲלָאָה, וְכֵלָא דָּא כְּגוּוֹנָא דָּא.

וְהָא אַתְמַר תְּרִין עֲלָמִין נִיְהוּ, כְּדַכְתִּיב, (דְּבַרֵּי הַיָּמִים א טז) מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם. וְאַף עַל גַּב דְּתְרִין נוֹקְבֵי נִיְהוּ, חַד מִתְתַּקֵּן בְּדַכּוּרָא, וְחַד בְּנוֹקְבָא. דָּא שְׁבַע (שְׁבַע), וְדָא בַת שְׁבַע. דָּא אִם, וְדָא אִם, דָּא אֶקְרִי אִם הַבְּנִים, וְדָא אֶקְרִי אִם שְׁלֵמָה. כְּדַכְתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ג) צְאִינָה וְרֵאֵינָה כְּנוֹת צִיּוֹן בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה וְגו'. בְּמַלְךְ שְׁלֵמָה - בְּמַלְךְ שְׁכַל הַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ, זֵו אִם שְׁלֵמָה, כְּפַתּוּב (מַלְכִּים-א יא) בַת שְׁבַע אִם שְׁלֵמָה.

וְכַתּוּב (שְׁס ה) וַתֵּרֶב חֲכַמַת שְׁלֵמָה. חֲכַמַת שְׁלֵמָה - זֵו אִם שְׁלֵמָה, שְׁכַתּוּב (מַשְׁלִי לא) דְּבַרֵּי לְמוֹאֵל שְׁלֵמָה.

וְכַתּוּב, (מַלְכִּים א ה) וַתֵּרֶב חֲכַמַת שְׁלֵמָה. חֲכַמַת

שְׁלֹמֹה, דָּא אָם שְׁלֹמֹה. דְּכָתִיב, (משלי לא) דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מְלֶךְ מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוּ. דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מְלֶךְ, הָאִי קָרָא לָאו אֲתִיבֵידַע מַהוּ סְתִימָא דִּילֵיהּ. אֲלֵא, דְּבָרֵי לְמוֹאֵל מְלֶךְ, דְּבָרִים דְּאִתְמַר בְּגִין אֵל (דף רמט ע"א) דְּאִיהוּ מְלֶךְ, וּמֵאֵן אִיהוּ. דָּא (תהלים ז) וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם. וְאֵל שְׂדֵי. כְּמַה דְּאִתְמַר. לְמוֹאֵל כְּמַה דְּאִתְ אָמַר, (איוב מ) לְמוֹ פִּי. לְמוֹאֵל מְלֶךְ, שְׁהִיא בַת שְׁבַע. מִשָּׂא אֲשֶׁר יִסְרְתוּ אָמוּ, כְּשֶׁהִתְגַּלְהַ עֲלוּי בְּגַבְעוֹן בְּחֹלִים הִלְיָהּ.

בַּא רָאָה, יַעֲקֹב הִתְפַּנֵּס לְלִבְנָה וְעָשָׂה בָּהּ פְּרוּת לְעוֹלָם, וְאִין לָךְ דוֹר בְּעוֹלָם שְׂאִין בּוּ פְּרִי שֶׁל יַעֲקֹב, מִשּׁוּם שְׁהָרִי הוּא עוֹרֵר הַתְּעוֹרְרוֹת לְמַעְלָה, מִשּׁוּם שְׁכַתוּב וַיִּאֶסֶף רִגְלָיו אֶל הַמַּטֶּה, שְׁהִיא מִטְתּוֹ שֶׁל יַעֲקֹב וְדָאִי.

אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל יַעֲקֹב, שְׁהָרִי הַשְּׂתֵלֵם לְמַעְלָה וּלְמַטָּה, שְׁכַתוּב (ירמיה ז) וְאִתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נְאֻם ה' וְגו' כִּי אֲתִידָ אֲנִי. כִּי אֲתִי אִתָּה לֹא נְאֻמְר, אֲלֵא כִּי אֲתִידָ אֲנִי, וְהָרִי נִתְבָּאֵר.

רְבִי יִצְחָק פִּתַּח וְאָמַר, וַיִּבְאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד וְגו', וְכַתּוּב וַיִּרָא יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת הָאֶבֶל בְּגֵרֹן הָאֶטֶד וְגו'. בְּפִסְקִים הִלְלוּ יֵשׁ לַהֲתַבּוֹנֵן בְּהֵם, מַה אֲכַפֵּת לָנוּ שְׁהֵם בָּאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד? וּמַה הַטַּעַם כְּנֹו אֲבָלוֹת זֹו לְמִצְרַיִם, הָרִי צְרִיף הִיָּה לְכַתֵּב אֶבֶל יִשְׂרָאֵל, מַה הַטַּעַם לְמִצְרַיִם?

אֲרָא כְּךָ אָמְרוּ, כֹּל אוֹתוֹ זְמַן שְׁהִיָּה יַעֲקֹב בְּמִצְרַיִם, הַתְּבַרְכָּה הָאֶרֶץ בְּגִלְלוּ, וְנִילוּס הִיָּה יוֹצֵא וּמִשְׁקָה אֶת הָאֶרֶץ. וְעוֹד, שְׁפִסַּק הָרַעֲב בְּגִלְלוּ יַעֲקֹב, וְעַל כֵּן הַמִּצְרַיִם עָשׂוּ אֶבֶל, וְהַתְּכַנְּנָה עֲלֵיהֶם.

פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים ק) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת ה' יִשְׁמִיעַ כֹּל תְּהִלָּתוֹ. פְּסוּק זֶה בְּאֵרוּהוּ, אֶבֶל מַה זֶה

חֲזִי, יַעֲקֹב אֲתַפְנִישׁ לְגַבֵּי סִיְהָרָא, וְעַבִּיד בָּהּ פִּירִין לְעֵלְמָא. וְלִית לָךְ דְּרָא כְּעֵלְמָא, דְּלֹא אִית בֵּיה אִיבָא דְיַעֲקֹב, בְּגִין דְּהָא אִיהוּ אֲתַעַר אֲתַעֲרוּתָא לְעִילָא, בְּגִין דְּכָתִיב, וַיִּאֶסֶף רִגְלָיו אֶל הַמַּטֶּה, דְּאִיהוּ מִטְתִּיהּ דְיַעֲקֹב וְדָאִי.

זְכָאָה חוֹלְקִיָה דְיַעֲקֹב, דְּהָא אֲשִׁתֵּלִים לְעִילָא וְתַתָּא, דְּכָתִיב, (ירמיה ל) וְאִתָּה אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נְאֻם ה' וְגו' כִּי אֲתִידָ אֲנִי. כִּי אֲתִי אִתָּה לֹא אֲתַמַּר, אֲלֵא כִּי אֲתִידָ אֲנִי, וְהָא אֲתַמַּר.

רְבִי יִצְחָק פִּתַּח וְאָמַר, וַיִּבְאוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד וְגו', וְכַתּוּב, וַיִּרָא יוֹשֵׁב הָאֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי אֶת הָאֶבֶל בְּגֵרֹן הָאֶטֶד וְגו'. הֵנִי קָרָאִי אִית לְאִסְתַּפְּלָא בְּהוּ, מָאִי אִיכְפַת לָן דְּאִינוּן אָתוּ עַד גֵּרֹן הָאֶטֶד. וּמֵאִי טַעְמָא אֲתַכְּנַת אֲבָלוֹתָא דָּא לְמִצְרַיִם, דְּהָא אֶבֶל יִשְׂרָאֵל מִיבְעִי לִיָּה, מָאִי טַעְמָא לְמִצְרַיִם.

אֲרָא הָכִי אָמְרוּ, כֹּל הַהוּא זְמַנָּא דְהוּה יַעֲקֹב בְּמִצְרַיִם, אֲתַבְּרַף אֲרַעָא בְּגִינֵיהּ, וְנִילוּס הוּה גְּפִיק וְאֲשְׁקִי אֲרַעָא, וְעוֹד דְּפִסַּק כְּפִנָּא בְּגִינֵיהּ דְיַעֲקֹב. וְעַל דָּא, מִצְרַאִי עֲבָדוּ אֲבָלוֹתָא, וְאֲתַפְנִי עֲלֵיהוּ.

פִּתַּח וְאָמַר, (תהלים ק) מִי יִמְלֵל גְּבוּרוֹת יי

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתסובכים עם חובות לאלפים ורכבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממצבם הקשה.

יש לנו עצה קלה בשבילכם

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעוררות.

(אנשי פתח שער ו אית עק)

כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וביזה מעלמא.

(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה וחרב ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמתבלט רוח המשיח. (תיקני וזרה)

על ידי זה שתעורר לפירסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון וילתוים בביתא משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כי לא תשכח מפ' זרעו

ספר זוהר

השולם והמקודש
ויצא לאור במחשית
כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היום"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במעלה השנה
ש"ע ת"ת

מפעל זוהר העולמי. מלמדים ומסירים ש"ל התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפרסם בחנם תורת המסתר. ועל ידי זה יתקום מה שהקב"ה הרשיב: "בדא יפקון מן ג'לתא".

מטרת המפעל, כמו שקטבו בזה הקדוש ר' יצחק ד'טנין ור' ישראל לטעם מאילנא דעזי ראיה האי ספר מסר: יפקון ביה מן ג'לתא בחימי יתקום בחין ה' ביד: ונשו ואין עמו אל גבר.

כל הניכית של זוהר הקדוש המקודש השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא, ונמנה גדולה לכל אחד משארל המיסוס ולפינו בחנם לחלקם לכל אחד ואחד מישארל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי ישיא. וכל המונה את הרבים וזכה לפנים צדיקים.

תפלה קודם לימוד הזוהר

(תפלה מהאר"ל)

רבנו העלמים ואדוני האדונים, אב הרבנים והסליחות. מורים אהבו לפנה יי אליהו ואלמי אבותינו, בקדה ובהשתחיה, שקרבנו לחורקה ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות חורכתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אהנו מפילים תחנונו לפנה, שתמחול, תסלח, לכל חטאתינו תעוונותינו, ואל יהיו עוונותנו מכדילים בינינו לבינינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אליהו ואלמי אבותינו, שתבנו לבבנו ליראתך והתקנה, ותקשיב אוניך לרבינו אלה, ותפתח לבבנו הערל בסודות חורכתך, ויחיה ולמדנו זה מת רות לפני כסא כבודך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עקרך הקדושים אשר על דם גלית עקרך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות חורכתם, והמימותם, ותקשיבם, ועמוד לנו לכל נשאל בדרים אלו. ובמותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. ממאמר נעים ומירוח ישראל יל עיני ואבישה נפלאות מתחורכתך. יהיו לרצון אמרי פי ונתינו לבי לפנה יי צורי וגואלי. כי יי וכן וזכה מפני דעת ותבונה:

התנא אלהו תנאי וכו' לומר: רבן שמעון בר יוחאי וישיא

יבנה בני נשא וילמי ותפרסמו מאי מביא ז'קנה. כי וילמי וילמי
ב'קרא בתראא סוף ישיא. ובנייה וקראם ר'רר ישיא וכו' (תיקני וזרה)

ע"ר וקדש מ' ש"מא ח'חית

זכור השאלה שישאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפייה לישועה?" מה עשית לקרב את הנאולה ולהביא את מלך המשיח? של זה אנו מושלים בכל יום "כי לישועה קריתו כל היום" !!!

הקביה מורעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספריקא (באמרי גילי) שאמרי הקביה לצדיקים לא הם ששנת שרובתם לזרותי ולא חזיתם למלכותי. הרי אפילו שמצדיקים המתבכים את התורה וירושלים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק 1)